

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra Afklaring (Danske Klassikere)

Citation: Knudsen, Jakob: "Gjæring Afklaring", i Knudsen, Jakob: *Gjæring Afklaring*, udg. af Poul Zerlang , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 274. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj01val-shoot-idm140346604305024/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Gjæring Afklaring

»Meget sjældent. Men han kender min Kusine, som er her i Pensionatet, og mig – fra Ferieophold i Jylland.»

»Ja. De maa præsentere, Hr. Wintrup – De forstaaer – for Frøkenen har sikkert ikke Anelse om, hvem jeg er,« sagde Fensmark, umiddelbart før de traadte ind i Dagligstuen. – –

»Jeg fortalte netop Hr. Wintrup,« sagde Fensmark, der nu havde taget Plads ved Kaffebordet, hvor de fleste af Pensionatets Beboere var til Stede, »at jeg havde været en af Frøkenens mange, tavse Beundrere ved Dr. Brandes' Forelæsning over Naturalismen i England.»

»Saa –« sagde Frøken Rebekka, »synes jeg ikke nok, jeg havde seet Deres Ansigt før.»

»Kan Frøkenen virkelig huske – – Ja, vi var naturligvis tavse, saalænge vi befandt os i Auditoriet, men ude paa Frue Plads var Frøkenens Navn til Gjængjæld paa Alles Læber, – vi havde nemlig ved udholdende Spionage faaet Deres Navn at vide.»

»Men havde det saa ikke været langt mere ophøjet, om de saarede Hjerter havde lukket sig om Navnet og gjemt det i vedvarende Tavshed.»

»Frøkenen maa huske, at vor Følelse var saa ung, saa spirende, og fik jo aldrig Lov at blive mere.»

»Jeg troede netop, den spirende Følelse var særlig sart og bly.»

»Ganske vist – ah! – naar den spirende Følelse dog har Haab, – men naar den, som vor, var haabløs fortvivlet – – det er dog maaske noget andet –«

»Ja, jeg maa indrømme, at jeg husker ikke Reglerne for en spirende, fortvivlet Følelse.»

»Nu var jo selve Situationen paa disse Forelæsninger gennemgaaende fortvivlet for os Herrer, for alle Damerne var naturligvis i Øjeblikket – og maaske længe efter – forelskede i Taleren.»

»Jeg syntes hver Gang, at jeg maatte blive det; men jeg blev det alligevel ikke.»

»Og Grunden?»

»Nej, mange Tak, Fru Dalsgaard! – De maa huske, det er anden Gang, jeg drikker Kaffe i Dag,« sagde Frøken Woltersien. – »Nu troer jeg dog, det er holdt op at snee, nu kan vi saamænd godt vove os ud, Frøken Ellen,« fortsatte hun, idet hun kastede et Blik hen til Vinduet.

Da Karl og Fensmark straks efter forlod Stuen, bukkede denne overdrevent dybt og sirligt for Rebekka Woltersien: »Farvel Frøken,